

Newsletter

Březen 2014

Draží přátelé SfU !

Zdravíme z vesničky Nyakyera na jihozápadě Ugandy.

V březnu naplno propuklo období dešťů a všechno se zazelenalo. V organizaci se odehrálo několik změn. V první řadě to bylo přestěhování ubytování dobrovolníků z fary do pronajatého domu v centru vesnice nedaleko přestěhované ordinace SfU. Dům je na zdejší poměry „luxusní“, to znamená, že je to zděný dům s plechovou střechou a elektřinou. Elektřina ale nefunguje ve všech místnostech a dům má mnoho dalších nedostatků, které jsou ale pro Ugandány nepodstatné, proto se správce domu ani na naše požádání nechystá do oprav. V domě taky není tekoucí voda, ani záchod, jenom latrína daleko za domem. Na všechny tyto nedostatky správce domu jen odpovídá smíchem a zdůrazňuje, že v domě je zavedená kabelovka a doporučuje nám koupit si obrazovku ☺ . Vodu nám pomáhá nosit do domu v kanystrech student Amon, kterému organizace přispívá na studium. Když prší, sbíráme dešťovou vodu.

Ze života po přestěhování se do pronajatého domu ve vesnici

V březnu nastoupila do čtvrtého ročníku střední školy naše studentka Jane. Tentokrát do lepší školy v Mbaraře, držíme jí palce, aby měla dobré výsledky závěrečných zkoušek.

Od března máme novou kuchařku, jmenuje se Justine. Ugandská jídla zvládá celkem dobře (vařené banány matooke, kaši z kukuřičné mouky, fazole, omáčka z arašídů). Když ale chceme jíst něco jiného, musíme si to uvařit samy. A tak obědy vaří Justine a večere my samy.

Před ordinací : vedoucí stavby naší kliniky Kabata, student Amon, dr.Klára, zdravotní bratr Jackson

Newsletter

V březnu se odehrála tragická událost. Když jsme s dobrovolnicí dr.Klárrou plánovaly výlet na jezero Bunyonyi, náš zaměstnanec, zdravotní bratr Jackson nás prosil, že chce jít s námi. Jako odměnu za dobrou práci a poctivost jsme se domluvili, že může jít s námi a že mu přispějeme na cestu. Odjeli jsme odpoledne v pátek 7.3. Když jsme dojeli k jezeru na místo našich kamarádů, kde jsme měli být ubytováni, bylo 6 hodin večer, ale ještě svítilo sluníčko, proto jsme šli s Klárrou plavat. Jackson jen fotil na břehu a my jsme plavaly daleko. Když jsme doplávaly a vylezly z vody, našly jsme Jacksonove boty a oblečení na břehu, ale jeho nikde. Bunyonyi je druhé nejhlubší jezero v Africe a je to v podstatě kráter, proto nemá postupně se zvažující břeh, ale je jako propadlina. Když nám postupně došlo, že se Jackson mohl utopit, rozběhla se pátrací akce. Ale protože byla už tma, pátrání pokračovalo až na druhý den ráno. Lidi z místní komunity začali šťárat ve vodě z břehu a z kanoí (oni sami plavat neumí) a chtěli samozřejmě velké peníze za vylovení těla. To se nakonec podařilo kolem poledne. Zaplatili jsme peníze a pomocí Jacksonovho telefonu informovali příbuzné (tak jsme se dozvěděly, že Jackson má rodiče, i když nám pořád tvrdil, že je sirota). Jeho otec si přijel pro jeho tělo, spolu s Jacksonovým kamarádem, který mluvil anglicky. Na druhý den jsme jely na pohřeb. Bylo to daleko v horách v okresu Kanungu. Osady jsou tam tak nedostupné, že se až divíte, že tam žijí lidé (a nejenom gorily, na které se tady jezdí dívat turisté). Cesty, které tam vedou, jsou velice špatné, samá díra, kameny, serpentiny. Pohřeb byl smutný, ale smrt je v Africe brána jako součást života, a tak i rodina byla smířená. Pohřbu se zúčastnili i lidi z Nyakyeri. Jackson byl oblíbený mezi lidmi v Nyakyeře a hlavně mezi pacienty, protože byl velmi přátelský a měl dobrý přístup k pacientům.

Jackson : poslední foto na Bunyonyi

....na pohřbu v horách Kanungu

Po této tragické události jsme v ordinaci chvíli pracovali bez překladatele. Paradoxní je, že jeden Jackson odešel, druhý přišel. Ještě před Jacksonovou smrtí se nám ozval Jacksonův kamarád, taky Jackson. Chtěl nás jen pozdravit a domluvit se na návštěvu Nyakyeri. Měl zájem o práci, protože je zdravotník. Na slíbenou návštěvu přijel a domluvili jsme se na spolupráci s naší organizací, protože měl zajímavé návrhy na zefektivnění pomoci. Zkušenosti získal dlouhou spoluprací s neziskovou organizací, která začínala v malé ordinaci a postupně vybudovala celou nemocnici.

Na konci března jsme na zkoušku zaměstnali zdravotního bratra Seeziho. Není to náš Jackson, ale snaží se.

V programu paliativní péče nadále vedeme našeho pacienta Freda, kterého stav se výrazně zlepšil a teď už není upoután na lůžko, ale může chodit. Dokonce nás několikrát navštívil v ordinaci a přinesl avokádo. Další pacientkou

Newsletter

v paliativním programu je Vangelista, která trpí pokročilou rakovinou děložního čípku. Její stav se naopak zhoršil, při poslední návštěvě jsme pacientce dali morfin.

Domácí návštěva u pacientky Vangelisty

Na konci března odletěla dobrovolnice dr. Klára zpátky do ČR.

Na stavbě kliniky jsme opět pokročili. Vyzvedli jsme objednané rámy zevních kovových dveří a okna. Koupili jsme dřevěné rámy vnitřních dveří. Dělníci rámy zasadili a pokračovali s omítkou. Dodělali omítku poloviny budovy. Poté pokračovali s verandou kolem domu. To se nám podařilo i přes nedostatek financí. Místní dodavatel materiálu nám laskavě poskytl 115 50kilových pytlů cementu na dluh. Tento dluh musíme uhradit během měsíce dubna a taky vyplatit poslední platbu za práci dělníkům. Proto prosíme naše pravidelné i nové dárcy o příspěvek. Suma, kterou potřebujeme uhradit je 40 000 Kč. Věříme, že v květnu se budeme moci přestěhovat do vlastních prostorů a nebudeme muset platit drahé nájem.

Příspěvt můžete na účet v ČSOB č. 249250857/0300. Děkujeme. Na požádání vystavíme doklad o daru pro daňové účely.

Zveme Vás na naše oficiální stránky: www.shalomforuganda.cz, www.shalomforuganda.com

Najdete nás taky na Facebooku.